

שאשת פוטיפר שר הטבחים של פרעה עשתה פעולות רבות להכשיל את יוסף הצדיק, מדת היסוד' בעבירת עריות, ובפרשת מקץ נאמר על ארץ מצרים "ערות הארץ". והזהירות מטומאה זו, מבטאת את ענין ביטול קליפת מצרים, ויצאת מצרים.

עבודה זרה - כשרץ

ד) והמצוה האחרונה בדיני אבות הטומאה היא (כמבואר גם ב"כותרת" מנין המצוות שלפני ההלכות), **שעבודה זרה מטמאה מדברי סופרים כשרץ**. ובהלכות עצמן¹⁴ אומר הרמב"ם שזהו משום שנאמר בע"ז "שקץ תשקצנו".

וענין עיקרי בארץ מצרים ובטומאתם הוא – שהיו עובדי ע"ז, שעבדו לבהמות והכבשים. ודבר זה כתוב גם בפרשת מקץ על הנאמר ששמו האוכל למצרים לבדם: "כי לא יוכלון המצרים לאכול את העברים לחם כי תועבה היא למצרים" ואומר רש"י¹⁵: "דבר שנאווי הוא למצרים לאכול את העברים, ואונקלוס נתן טעם לדבר". וב"אונקלוס" אומר: "ארי בעירא דמצראי דחלין ליה עבראי אכלין", היינו שהבהמות הן העבודה זרה של מצרים.

ולכן רואים שבהכנות ליציאת מצרים וקרבת פסח נאמר "משכו וקחו לכם צאן"¹⁶ וחז"ל אומרים ע"ז ומבואר בפירש"י עה"פ "משכו ידכם מעבודה זרה, וקחו לכם צאן של מצוה"; היינו שזה היה עיקר השפל במצרים שהיו עובדי ע"ז, ויצ"מ הרוחנית היא שעוזבים את הע"ז ומבטלים אותה ושוחטים אותה למצוה של קרבן פסח, באופן של פסיחה ודילוג קוטבי מן הקצה אל הקצה, מן הטומאה אל הקודש.

וענין זה מתבטא גם בזה שכשמידת הדין קטרגה על עם ישראל בקריעת ים סוף שאינם ראויים לנס, אמרה: הללו **עובדי ע"ז** והללו עובדי ע"ז"¹⁷.

וזהו התוכן הרוחני של הטהרה מטומאת ע"ז, שהרי כל ההלכות בסי' **טהרה** קשורים עם הטהרה מהטומאה, שכשלוּמדים בפרשיות אלה ע"ד גלות וטומאת מצרים שהיא ההכנה ליציאת מצרים כמ"ש בפר' ויגש "אנכי ארד עמך מצריימה, ואנכי אעלך גם עלה", היינו שהירידה היא הכנה וצורך לעליה של יציאת מצרים שהיא ההיטהרות והנקיון מעניני טומאת ע"ז.

"אעלך גם עלה"

ז. [ורואים דבר **נפלא**: שגם בירידה למצרים מרומזת כבר העליה והגאולה; כי בירידה נאמר בפר' מקץ¹⁸ בדברי יעקב לאחים "**רדו שמה**", ואומרים חז"ל¹⁹, ומובא ברש"י עה"פ: "ולא אמר לכו, רמז למאתים ועשר שנים שנשתעבדו למצרים כמנין "**רדו**", וי"ל שבכך מרומזת גם העליה;

כי לגבי העליה ממצרים נאמר גם כנ"ל "**אעלך גם עלה**", ולגבי הירידה נאמר "ירוד ירדנו", וכפי שכתוב בחסידות, שהירידה היא כפולה ירידה בגשמיות וירידה ברוחניות, או ירידה לגלות מצרים וירדה לשאר הגלויות, כי מצרים היתה שורש לכל הגלויות, כי הירידה הכפולה היא לצורך עליה **כפולה** "אעלך גם עלה" עליה כפולה בגשמיות וברוחניות או עליה מגלות מצרים ועליה גם משאר הגלויות עד הגאולה השלימה ע"י מלך המשיח, ואפשר לומר שעליה כפולה זו מרומזת כבר במילה **רדו** שהיא לצורך העליה; כי "**עלה**" גימטריא - 105, ופעמיים **עלה** גימטריא - 210, כמנין **רדו** – ירידה צורך עליה! היינו שבירידה לגלות מצרים

מצרים [והבעה"ט כותב ש"ויחי" בגימטריא 34 שאלו היו מבחר שנותיו של יעקב; י"ז שנה שהיה עם יוסף עד שנמכר וי"ז שנה שהיה עם יוסף במצרים]. ושאל הצ"צ את סבו אדה"ז איך יתכן שמבחר שנותיו של יעקב היו דווקא בארץ מצרים "**ערות הארץ**"!?

וענה לו סבו אדה"ז: שמכיון שנאמר "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גושנה"⁸, שע"ז אומרים חז"ל⁹ (ומובא בפירש"י עה"פ): "ומדרש אגדה, **להורות לפניו**, לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה" וכן אומרים חז"ל שהשבטים במצרים היו הוגים בתורה ולמדו בישיבה, ו"מימיהם לא פסקה ישיבה מהם". ואם עוסקים בתורה אע"פ שנמצאים במצרים הם בבחי' "**ויחי**" – **געלעבט** (חיים) [ולהעיר שגם הפס' "ואת יהודה שלח לפניו וגו'" וגם "ויחי יעקב" הם פס' **כח** – **גימטריא ייחי**]. וע"י לימוד התורה נעשה "**גשנה**" – ניגשים (קרובים) לה".

והיינו שלימוד התורה פועל חיים, כי התורה היא "תורת חיים"¹⁰ כנאמר "כי חיים הם למוצאיהם". וגם בטומאת הגלות (שבאה בגלל הנתק מאלוקות ועבודה זרה), ע"י לימוד התורה מתקנים הגלות ונעשה מחדש הדביקות באלוקות כי התורה היא חכמתו ורצונו של הקב"ה "אלוקים חיים" "והוא וחכמתו ורצונו אחד", ולכן לימוד התורה מבטל הגלות (ואפי' מצרים, הגלות הכי חמורה), שזהו תוכן כל ספר טהרה; ביטול הטומאה והפיכתה לטהרה. וגם תוכן **החנוכה** – הפיכת החושך לאור, "אתהפכא חשוכא לנהורא! והטומאה לטהרת בית המקדש".

שקץ תשקצנו

ד. ב) דין טומאת **שרץ** – גם דומה לטומאת נבילה שמטמא דווקא כשהשרץ מת ולא חי. וכנ"ל ששום בע"ח לא טמא ומטמא כשהוא חי, ויש בזה את כל ההוראות שכתבנו לעיל. ובנוסף להנ"ל השרץ גם דבר שפל שמסמל ומורה על דרגה שפילה ברוחניות שע"כ באה טומאה רוחנית גרועה ורואים זאת גם מהדין שכתוב להלן בהל' אבות הטומאה¹¹ שהע"ז מטמאת כשרץ מהפס' "**שקץ תשקצנו**"¹² היינו ענין השפל והמיאוס שיש בשרץ ("השורץ על הארץ") ובע"ז, שזה מורה על הדרגות והתאוות השפלות של האדם, שהן **אב הטומאה** ומביאות לטומאה הרוחנית.

וענין זה גם מתקשר לטומאה האחרונה שבהלכות אלה – טומאת ע"ז, כדלהלן (ס"ו).

שקץ תשקצנו

ה. ג) טומאת **שכבת זרע** – כמבואר בספרים המבארים את טעמי המצוות וכן בספר ה"חינוך" בפרשת מצורע¹³, שהטעם לדין טומאה זו, כי ענין השכבת זרע מבטא את התאוות הגופניות בעיקר בעניני עריות, לכן זה קשור בטומאה כדי להגביל האנשים בתאוות אלה, והטהרה מזה היא ההתמסרות למושכלות ולענינים רוחניים ועבודת ה'. ובמצרים היו פרוצים ושטופים במיוחד בתאוות העריות ובזימה.

ובפרשיותינו וישב ומקץ מתבטא ענין זה; פריצות והעריות שבמצרים; בפרשת וישב התורה מספרת איך

⁸ ויגש מו, כח.

⁹ תנחומא יא, ב"ר צד, ג. ילקו"ש קנב.

¹⁰ נוסח ברכת "שים שלום" בשמו"ע.

¹¹ הל' אבות הטומאות פ"ו ה"ב.

¹² עקב ז, כו.

¹³ ס' החינוך מצורע, מצוה קפ.

¹⁴ פ"ו ה"ב.

¹⁵ מקץ מג, לב.

¹⁶ בא יב, כא.

¹⁷ ילקוט ראובני בשלח יד, כז. זוהר ח"ב קעב.

¹⁸ מקץ מב, ב.

¹⁹ תוס' תענית י" ע"ב בשם המדרש.

שבפרשיותינו כבר מרומזת העליה והגאולה, עד לגאולה השלימה מ"ד ממ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני²⁰

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. אבות הטומאה הרוחניות – בגלות מצרים, שהתחילה בפרשיות וישב – מקץ.
- ב. טומאת נבלה ושרץ מתים – הניתוק מהחיים, מאלקים חיים ומתורת חיים – גלות מצרים.
- ג. טמאת שכתב זרע – תאוות העריות – ומצרים "ערות הארץ" ו"שטופים בזימה". בפרשיות וישב – מקץ.
- ד. עבודה זרה כשרץ – ומצרים עובדי עבודה זרה.
- ה. הטהרה – בגאולה מן הגלות, "אעלך גם עלה".

* * *

בעז"ה יום ה' פר' ויגש ב' טבת ה' דחנוכה
הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה' משיח
(בגימטריא)

סיום הלכות טומאת אוכלין והתחלת הלכות כלים הפרישות מטומאה – מביאה לקדושה

א. בהלכות האחרונות של הלכות טומאת אוכלין, מדובר ע"כ שההלכה מן התורה שאפשר לאכול ולשתות מאכלים ומשקים טמאים, והטהור יכול לאכול יחד עם הטמא. כמו שמביא הרמב"ם²¹ שלומדים מן הפסוק: "הטמא והטהור יחדיו"²², ומפי השמועה למדו שהטמא והטהור אוכלים בקערה אחת. ואח"כ בהל' י"ב "אע"פ שמותר לאכול אכלין טמאין ולשתות משקין טמאין וכו'", וכל מה שהחסידיים הראשונים והפרושים לא היו אוכלין עם שאר העם הוא רק משום הפרישות והזהירות מן הטומאה, ולא בגלל ייחוסם ורמתם הרוחנית. ואדרבה כנ"ל מן התורה הטמא והטהור אוכלין יחד בקערה אחת, אלא כמו שכותב: "חסידיים הראשונים היו אוכלין חולין בטהרה, והיו נזהרים מן הטומאות כולן כל ימיהם, והם הנקראים פרושים, ודבר זה קדושה יתירה היא ודרך חסידות שיהא נבדל אדם ופורש משאר העם, ולא ייגע בהם ולא יאכל וישתה עמהם, שהפרישות²³ מביאה לידי טהרת הגוף ממעשים הרעים, וטהרת הגוף מביאה לידי קדושת הנפש מן הדעות הרעות וכו', שנאמר 'והתקדשתם והייתם קדושים וגו''²⁴.

כל ישראל חברים

ב. היינו, שהזהירות מלאכול עם שאר העם הפשוטים, היא בגלל הטומאה שלא ייטמאו ולא יאכלו מאכלים טמאים, ולא בגלל שרוצים להיבדל מהם ומאישיותם, ואדרבא מתי שישנה אפשרות משתדלים שגם החסידיים והחברים יאכלו יחד עם שאר העם, כמו שפוסק הרמב"ם בהל' מטמאי משכב ומושב שמכיון ש"כל ישראל מוזהרין להיות טהורים כל רגל מפני שהם נכונים ליכנס למקדש לאכיל קדשים". וזוהי הלכה שכתובה בסוף הל' טומאת אוכלין²⁵, ולכן תקנו שברגל יכולים כולם לאכול יחד, גם החברים עם עמי הארץ,

כי הם מיטהרים לכבוד הרגל וברגל "כל ישראל חברים"²⁶. ולכן כותב הרמב"ם בהל' מטמאי משכב ומושב²⁷: "טומאת עם הארץ²⁸ ברגל כטהורה היא חשובה, שכל ישראל חברים הם ברגלים וכליהם כולם ואוכליהם ומשקיהם טהורים ברגל מפני שהכל מטהרין עצמן ועולין לרגל. לפיכך הם נאמנים כל ימות הרגל בין על הקודש בין על התרומה משעבר הרגל חוזרין לטומאתם".

היינו, שאע"פ שמיד במוצאי יו"ט כל האוכלין והכלים של עמי הארץ חוזרין לטומאתם, אבל בזמן הרגל תקנו חכמים במיוחד והשתדלו שכולם יתחברו ויאכלו יחדיו, שענין זה מבטא חזק מאד את ענין אחדות ישראל, כל ישראל כולם חברים [אלא שאחרי הרגל מפני הטומאה צריך לחשוש, אבל בעצם כל עם ישראל מאוחדים ובלי סיבת הטומאה, כמו בזמן הזה, צריכים כולם להתאחד ולאכול ולהתועד יחד, ורק עם גויים לא יכולים להתאחד ולהתערב, ולכן תקנו חכמים ואסרו את בישולם ואת פיתם [וגם יינם] כדי שלא יסעדו עמהם ויתערבו אתם.

כי לא יוכלון המצרים לאכול את העברים לחם!

וענין זה מתבטא בהדגשה בפרשת מקץ שנאמר²⁹: "כי לא יוכלון המצרים לאכול את העברים לחם, כי תועבה היא למצרים" אבל היהודים אוכלים וסועדים כולם יחד [רק שמפני הסיבה שמו את האוכל ליוסף לחוד ולא עם האחים כי המצרים לא ידעו שהם אחים], וזהו מה שנאמר בתחילת פס' זה: "וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים האוכלים אתו לבדם".

ובמדרש תנחומא פרשת וישב, אומר ע"כ שיוסף הביא ליעקב את הדיבה ולשון הרע על האחים שאוכלים "אבר מן החי", (ולא אוכלים כשר), שלכן היה זה לו לעונש שכאן לא אכל עמהם אלא לבד, רואים מכאן את גודל הענין של אהבת ואחדות ישראל שכולם צריכים להתערב ולאכול יחד ובפרט בשבתות וימים טובים.

"אנכי אערבנו"

ד. וענין אחדות ישראל והתערבותם מתבטא גם בפירוש בפרשיות אלה מקץ – ויגש, כאן כתוב לראשונה ענין הערבות של עם ישראל; שיהודה ערב לבנימין כמו שאמר ליעקב "אנכי אערבנו" וגם בתחילת פר' ויגש³⁰ אומר יהודה ליוסף "כי עבדך ערב את הנער".

והצ"צ באוה"ת בפר' ויגש, מקשר זאת עם המאמר "כל ישראל ערבים זה בזה"³¹ וידוע הדיוק מה שכתוב בכמה מקומות זה בזה ולא זה לזה, והיינו שמאוחדים ומעורבים זה בזה. וכמ"ש בתניא³² שמחזור הדם מעורב בכל הגוף, ולכן גם ערבים ואחראים זה לזה.

והצ"צ מקשר זאת עם משנה ודין בעירובין: והיינו שהמטרה שתקנו חכמים ועושים את העירובין בשבת, כדי שיוכלו ללכת ולטלטל ממקום למקום ויוכלו להביא את האוכל ולאכול אחד אצל השני יחד ולהתועד בצוותא, ובפרט בשבת ויו"ט, שזה מבטא את ענין האחדות וההתערבות בין היהודים.

וזוהי הכנה לגאולה השלימה שאז יהיו כל ישראל מאוחדים, שהאחדות והאהבת ישראל מביאה את הגאולה והטומאה גורמת לפירוד לבבות וכמו שכתבנו למעלה (בסיום על הל' טומאת צרעת) "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו" שזהו"ע

²⁶ עפ"י ס' שופטים כ,יא. ושם נאמר "ויאסף כל ישראל אל העיר, כאיש אחד חברים".

²⁷ הל' מטמאי משכב ומושב פי"א ה"ט.

²⁸ חגיגה כו, א.

²⁹ מקץ מג, ב.

³⁰ ויגש מד, לב. [ולהעיר שהפסוק הוא: ל"ב - קשור בלב ומרכז היהודים ואחדות ישראל כמו שבתניא בפרק ל"ב מדובר על אהבת ישראל. ולעומד "לא יוכלון המצרים לאכול את העברים לחם" גם כתוב בפסוק ל"ב - שהלב היהודי לא נותן לאכול ולסעד עם הגויים]

³¹ שבועות לט, א. סוטה לו, ב. סנהדרין כז, ב.

³² תניא איגה"ק סי' לא.

²⁰ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

²¹ פט"ז, ה"א.

²² ראה יב, כב.

²³ מימרא של ר"פ פנחס בן יאיר סוף מ"ס סוטה ועוד.

²⁴ שמיני יא, מד.

²⁵ הל' י.

הגלות (שבאה בגלל שנאת חינוס ופירוד לבבות³³), והטהרה מן הטומאה היא הגאולה מן הגלות שבאה ע"י ובזכות אהבת ואחדות ישראל, כאיש אחד בלב אחד כל ישראל חברים ומאוחדים, תחת דגל המשיח! [בפרשת ויגש נאמר גם "גשנה"³⁴ – שהוא גימטריא – משיח, ואלו גם האותיות הכתובות על הסביבון – שחנוכה ח' ימים – קשור באור המשיח, וכדלהלן].

"תקות" חוט השני²⁶

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע

- א. בהל' טומאת אוכלין – פורשים מפשוטי העם בגלל הטומאה.**
ב. אם אין חשש טומאה – אוכלים יחד – כל ישראל חברים.
ג. בפרשת מקץ – עם גויים אי אפשר לאכול יחד – כי לא יוכלו המצרים לאכל את העברים לחם, אבל עם יהודים צריכים לסעוד יחד, בצוותא.
ד. "כל ישראל ערבים זה בזה" – ערבות ומעורבות ובפרשיות מקץ – ויגש, הערבות הראשונה "אנכי אערבנו", "כי עבדך ערב את הנער".

השלמה לגליון הקודם מס' 222

בקשר להלכות טומאת צרעת שהתחילו בחג הגאולה י' כסלו והלכות מטמאי משכב ומושב שמסיימים בשב"ק וישב חג הגאולה יט-כ כסלו

כפי שכתבנו הטומאות מבטאות את הגלות (ובמיוחד גלות מצרים) והטהרה את הגאולה, ובפרט הטהרה מהטומאות החמורות.

ובפרט שהצרעת קשורה במשיח כפי שהגמ' אומרת שהמשיח נקרא "חיורא (מצורע) דבית רבי", כפי המבואר בחסידות ובשיחות כ"ק אד"ש מה"מ, שהמצורע שלם לגמרי בפנימיותו ולא נשאר חולי רק בעורו ובחיצוניותו ובסיוס "עיקבתא דמשיחא" כל העניינים מבוררים ובשלמות, רק ש"חולה" ומצפה להתגלות הגאולה, שזהו טהרת ה"מצורע ביום שחרותו" היינו הגאולה השלימה, ולמדו עניינים אלו בחגי הגאולה י"ט-כ' כסלו, הקשורים לגאולה השלימה, גאולת המשיח כי "שם גאולה חד הוא".

וזהו "וישב יעקב" כדברי חז"ל "ביקש יעקב לישב בשלוה" כדברי כ"ק אד"ש מה"מ, שקאי על השלוה השלימה, ביאת המשיח. וכפי שאומר "בעל הטורים" עה"פ בפרשת "פינחס" (זה אליהו): הנני נותן לו את בריתי שלום"; "שלום – בגימטריא זהו משיח!".

וגם פרשת "מקץ" קשורה לגאולה השלימה; כמבואר בחסידות שמקץ קשור לחנוכה "קץ שם לחושך" אור הגאולה, ולביאת המשיח "קץ הימים" ו"קץ הימין".

"ישראל ערביין זה בזה"

פעם דברתי ב"תהלוכה" בשי"ק בביכני"ס בא' השכונות, ואמרתי מ"ש בחסידות ובשיחות הדיוק "זה בזה" – בבי ולא "זה לזה" – בל, שמרמז שגם מעורבין ומעורין, כמו מחזור הדם בגוף ולכן גם ערבים ואחרים אי' לשני ואח"כ נגש אלי רב המקום ושאל והראה לי שכן כתוב זה לזה?!

והתשובה, שמאמר חז"ל זה כתוב בכמה מקומות בשי"ס ובפירשי"י על התורה ובגמ', ויש מקומות שכתוב זה לזה, אבל יש גם כמה מקומות שכתוב "זה בזה", והדיוק ולימוד זה הוא מאותם המקומות.

צו דורנו – קירוב היהודים!

בהתוועדות י' כסלו וסיוס הרמב"ם סיפר המשפיע הרה"ת פינחס שיחי קארף ששמע מא' מזקני המשפיעים מבני משפחתו הסיפור הבא:

הרבי הרי"צ פעם אמר: "צריך להוציא יהודי ממסעדה של טרפה של גוים ולהתפלל אתו מנחה!" והי' שם א' מזקני החסידים ושאל: (כידוע שבדורות קודמים החסידים שאלו בזמן השיחות, משא"כ אצל אד"ש מה"מ דור השביעי – "מלכות") "יומה עם התורה והתפילה שלנו?" וע"כ ענה הרבי הקודם: "כשיש שני אחים האם זה צודק שהאחד יאכל עופות שמנים וצלויים והאחר השני ירעב לחתיכת לחם!! והזקן אמר לרבי: "בדורות הקודמים לא שמענו כך? (הכוונה על הרביים הקודמים). הרבי הרי"צ עשה לו בידיו ובראשו תנועה של תמיהה עליו, ויותר אין לי מה לומר לך, אם (ר"ל) מה שאמרתי לא מספיק לך. היינו שלכל דור יש השליחות והתפקידים שלו והנשיא מגלה מה נדרש, ובמיוחד מדור זה, וע"ד "נתנה תורה ונתחדשה הלכה".

ואמנם יש "זקנים" שהתרגלו להוראות הדורות הקודמים, ויש גם מהם שזוכים "לקבל" ולקלוט ההוראות החדשות, אבל בדורנו שכולנו התרגלנו להוראות הרבי הקודם ואד"ש מה"מ ע"ד הפצת המעיינות והיהדות לכל החוגים, ב"ה כולם מקבלים זאת.

אלא שצריכים גם לקבל ההוראות החדשות של הזמן והשנים האחרונות על דבר ה"שטורעם" שצריכים לעשות בכל העולם בעניני משיח! ובוודאי כל חסיד מאנ"ש עושה זאת, למרות שפעם לא היו רגילים לזאת, **אנו אין לנו אלא דברי בן עמרם!!**

וכמובן שכל זאת הוא בנוסף לכל ההוראות הקבועות של הרביים ומהדורות הקודמים, וכמו שאד"ש מאד לא הי' שבע רצון כשאמרו לו שכביכול עתה כל ההנהגה של עבודת החסידות ואריכות התפילה ושאר ההנהגות של "תומכי תמימים" אינן מעשיות כיום, ואמר למשפיעים שכל ההוראות יציבים, של הקונטרסים של הרבי הרש"ב "עץ חיים" ו"קונטרס העבודה" ו"קונטרס התפילה" וכו', אלא שבדורותינו ניתוספו עוד עניינים וע"ד ההוראה משמות הפרשיות "נצבים" ו"ילך" וכן "תמידין ומוספין", אשרנו מה טוב חלקנו!

אנשים פשוטים!

כשז"ר ז"ל הי' אצל כ"ק אד"ש מה"מ ואמר בהתפעלות כדרכו, שבעלי מרוסיה באים אנשים שעשרות שנים היו מנותקים ולא למדו יהדות, והם "עממי הארצים" ובכל זאת יהודים נלהבים וחמים מאד. (והדברים שמעמו בשידור ישיר ברדיו בארץ) אמר לו אד"ש: "זאג נישט **"עם הארצים"**, זאג אנשים פשוטים! (=אל תאמר עם הארצים, תאמר אנשים פשוטים!) ואח"כ שוב נכנס להתפעלות ואמר כדברים הנ"ל שלמרות שהם ע"ה הם יהודים חמים ונלהבים. ושוב ענה לו אד"ש כנ"ל: "מיהאט דאך אגערעדט, זאג נישט ע"ה זאג אנשים פשוטים...! (=כבר נדברנו אל תאמר ע"ה, תאמר אנשים פשוטים...!)"

גשנה – אותיות הסביבון – גימט' – משיח!

בא' הימים של שבעת ימי המשתה של "ידן נחח" (מה' טבת עד י"ב טבת ה'תשמ"ז אז אמר אד"ש שיחה כל יום אחרי מנחה). אמר אד"ש שהקשר של פרשת ויגש לחנוכה (שברוב השנים חנוכה נכנס גם לפרשת ויגש), שבפרשת ויגש נאמר "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה" – וג'ש'נה' הם האותיות שעל הסביבון. [להעיר ש"גשנה" – גימטריא – משיח! ואור החנוכה ח' נרות וימים קשור באור המשיח] ושאל הרה"ת אהרן שי' רסקין שבארץ על הסביבון האותיות נ'ג'ה'פ' – מה הגימטריא? ואמר: נ'ג'ה'פ' – גימטריא – מנחם שמו של משיח!

[וכדאי לברר בחוגי החרדים החסידיים בארה"ק אם אצלם גם יש פ' על הסביבון, או שנשארו עם האותיות המקובלות מדורות ש' (ופ' היא חידוש מודרני), שהכוונה שם, (שאם לא נמצאים ממש במקום הנס אפשר לומר שם, אלא שמכיוון שבהשגחה פרטית אצל רוב היהודים בא"י היום יש האות פ' יש מקום ללמוד הוראה.

לעילוי נשמת

הרה"ת הרה"ת אברהם יצחק הכהן ע"ה טאובר
נפטר ביום הכיפורים ה'תשע"א

יה"ר שימליץ טוב בעד בני משפחתו שיחיו להצלחה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות מתוך בריאות הרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים "והקיצו ורננו שוכני עפרי" והוא בתוכם בביאת המשיח והגאולה השלימה מי"ד ממ"ש, נאו! נדפס ע"י בנו יבלחט"א הרה"ת אריאל מנחם הכהן שיחי טאובר

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכני"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

³³ יומא ט, ב.
³⁴ ויגש מו, כח.